

Âm Mưu Của Tổng Tài

Chương 9 : Chương 9

Tiêu Vũ Nhu nằm trên giường, lăn qua lộn lại, không ngủ được.

Hình ảnh về bữa tiệc rõ mồn một trước mắt, vì không thể lừa gạt mình.

“Cốc cốc cốc”, tiếng gõ cửa đánh loạn suy nghĩ của cô.

Đã trễ thế này còn ai gọi vậy nhỉ?

“Flora, là anh. Anh muốn nói vài chuyện.”

Là Giương Hồng Viễn.

Mặc dù không muốn, nhưng cô biết mình chưa giải thích rõ, cho nên mặc áo ngủ vào, mở cửa.

“Chuyện gì vậy?.” Trên hành lang, ánh đèn chói mắt, khiến Vũ Nhu nheo mắt lại.

Giương Hồng Viễn đẩy cửa phòng, khiến Vũ Nhu đứng ở cửa kinh ngạc.

Anh rất ít khi tiến vào phòng cô.

“Anh muốn..... hủy hôn.”

“Hả?” Không có đau lòng, Vũ Nhu chỉ là kinh ngạc về quyết định của anh.

Cô suy nghĩ chốc lát, cười yếu ớt: “Ha ha, tìm được người mình yêu rồi à?”

“Không. Là vì em.”

“Em?” Vũ Nhu bật đèn, rót một chén nước cho Giương Hồng Viễn.

“Bởi vì trong lòng em có tình yêu sâu đậm với người khác.”

Cạnh!

Chén nước rơi trên mặt đất, không vỡ, nhưng nước văng tung tóe, ướt cả thảm

“Anh có ý gì?” Cô lạnh lùng, không để ý đến chiếc ly rơi xuống.

“Hải Lan nói cho anh biết chuyện trước kia của bọn em.”

“Thì sao? Mọi chuyện đã qua cả rồi.”

“Không. Anh ta vẫn còn tồn tại trong tim em, có lẽ bị chôn sâu, nhưng chưa từng bị quên lãng.”

“Chuyện của em em tự biết.” Những lời này không biết là nói cho Giương Hồng Viễn hay cho mình nghe, cô không biết.

“Cho nên em mới lừa gạt chính mình!”

Vũ Nhu giơ tay, gạt phăng tất cả đồ vật trên bàn, cô thật sự tức giận.

“Em không có!”

Giương Hồng Viễn suýt bị đồ vật cô hất trúng, anh vẫn lạnh nhạt nói:

“Em có! Em sợ mình đau lòng, cho nên giả bộ, không hề nhắc đến chuyện lúc trước!”

Lời nói của Giương Hồng Viễn giống như lưỡi dao sắc bén, cửa ngang vết thương đã thành sẹo của cô, khiến cả người Vũ Nhu run rẩy.

Giương Hồng Viễn thấy thân thể Vũ Nhu hơi cúi xuống, giống như bị áp lực đè lên người. Anh ôm cô vào lòng.

“Chuyện công việc, em rất tỉnh táo, tại sao lại không tỉnh táo khi đối mặt với chính mình? Sao em lại yếu ớt như vậy?”

“Em..... Không có.....” Cô vẫn lợi dụng câu nói này để biện minh cho

mình, nhưng nước mắt lại không khống chế được, trượt xuống gò má.

Giương Hồng Viễn nói tiếp, biết đây là cơ hội để cho cô nhận rõ trái tim mình nhất.

“Em và người khác ở chung chưa bao giờ tức giận và vui mừng một cách thật sự. Nhưng em biết không? Kể từ khi em trở lại Đài Loan, anh cảm thấy tính tình em thay đổi. Mặc dù ngoài mặt em luôn là làm bộ như không quan tâm, nhưng em rất khác so với lúc ở Mỹ. Em vẫn luôn nghĩ về Úy Dương, tại em không biết thôi. Thật ra thì em vẫn yêu anh ta, chưa bao giờ thay đổi!”

Anh buông Vũ Nhu ra, biết mình nên rời đi để cho cô tự mình nghĩ rõ.

Thân thể Tiêu Vũ Nhu mềm mại mà vô lực rũ xuống, nằm ngang giữa giường. Cô cũng nhịn không được nữa, úp mặt vào trong chăn mà khóc thút thít.

Giương Hồng Viễn đi về phía cửa, định đem không gian để lại cho cô. Nhưng khi anh cầm khóa cửa, đột nhiên Tiêu Vũ Nhu hỏi:

“Anh..... Từ lúc nào thì anh phát hiện em yêu anh ấy?”

“Lúc anh nhận ra anh có nụ cười giống Úy Dương.”

Thân thể Vũ Nhu run rẩy, thì ra mình luôn cảm thấy quen thuộc.

Cô miễn cưỡng cười cười, nói: “Em không ngờ mình lại biểu hiện rõ như vậy.”

Cô thừa nhận! Anh nói đúng!

Giương Hồng Viễn cười cười vùi Vũ Nhu, sau đó rời đi gian phòng của cô.

Vừa ra khỏi phòng, Giương Hồng Viễn móc điện thoại di động ra, màn ảnh sáng chứng tỏ nó luôn được mở.

Giương Hồng Viễn đặc ý đưa di động đến bên tai, nói: “Anh đều nghe rõ rồi chứ?”

“Nghe được.” Đầu bên kia truyền tới là giọng nói không giấu được vui vẻ của Úy Dương “Cám ơn!”

“Đừng quên mời tôi uống rượu mừng là được.”

“Tôi nhớ mà.” Úy Dương nói xong, tắt điện thoại, bước ra từ một chỗ ít người của bữa tiệc.

Crow Landeau và Khả Nhi đi tới, ông trách mắng:

“Con làm gì mà để Khả Nhi chờ lâu thế?”

“Không sao đâu bác.” Khả Nhi đỏ mặt nói.

Úy Dương không thèm quản bọn họ làm thứ khí gió gì, tự mình đi ra cửa.

Crow Landeau thấy khuôn mặt thất vọng của Khả Nhi, chỉ sợ Úy Dương sẽ hỏng việc tốt, vội vàng đuổi theo nói:

“Con đi đâu? Hoàn thành xong chuyện đính hôn đã rồi hăng đi!”

Úy Dương dừng lại, quay người nhìn thẳng Crow Landeau.

“Sẽ không có tiệc đính hôn gì ở đây, tôi không đính hôn với cô ta.” Giọng của anh không lớn, nhưng đủ để Khả Nhi nghe rõ.

Khả Nhi nhục nhã rơi nước mắt tại chỗ.

Cả bữa tiệc cũng bởi vì hành động của anh mà lắng xuống.

Úy Dương không để ý đến mọi người đang nghị luận âm ỉ, đi ra khỏi bữa tiệc, bóng lưng mất hút vào bóng đêm đen sẫm.....

.....

Ánh đèn khiến Tiêu Vũ Nhu vừa mới khóc xong thì cảm thấy hoa mắt. Suy nghĩ của cô bay xa.....

Mới tới nước Mĩ, một người ngồi trong kí túc xá, ý nghĩ tràn ngập bóng hình của Úy Dương, vui vẻ, u buồn, còn có..... tuyệt vọng.....

Cũng dưới ánh đèn, cô đơn độc một mình trong quán rượu Mĩ. Có vài bạn trai cùng trường cười đùa đến gần cô, muốn mời rượu. Cô nhìn chất lỏng trong suốt, rượu có thể giải sầu mà!

Từ bia đến rượu, thậm chí là XO, mấy người kia nhìn 7, 8 cái bình rượu rỗng tuếch, chạy trốn chết, chỉ còn cô, mặc dù mắt say lờ đờ, nhưng vẫn không xóa được đau khổ trong lòng.

Ngày đó, cô bị trúng gió mà té xỉu ở đầu đường, từ đấy không ai dám so độ rượu với cô.

Không phải đã sớm quên sao? Hoàn cảnh như thế đã bị cô quên sạch, không còn chút ấn tượng ư? Tại sao lại xuất hiện trong đầu? Lại rõ ràng như mới xảy ra hôm qua...

Thì ra chỉ chôn sâu nó xuống, không phải quên lãng.....

Nước mắt lại vòng quanh.

Đã nhiều năm như vậy! Cô lại chưa từng quên Úy Dương! Cô hận mình mềm yếu vô dụng.....

Nắm đồ vật trên mặt đất, ném thật mạnh——

“Choang” một tiếng, gương trên tường bể tan tành.

Cô đột nhiên thanh tỉnh, vì sao mình lại thế này? Cô không thể để mình như thế này mãi được!

Cô hốt hoảng bỏ hộ chiếu và mấy bộ đồ vào vali, chạy ra khỏi khách sạn.....

.....

“Chào cô, xin hỏi cô muốn đi đâu?” Bởi vì trời đã gần sáng, nhân viên tại sân bay đã có chút mệt mỏi.

“Tôi.....”

Không thể đi Mỹ, bọn họ sẽ tìm được cô. Như vậy thì đi đâu? Cô cuống quít nên quên suy nghĩ vấn đề quan trọng này.

“Xin hỏi có chuyến bay nào gần nhất không?”

Nhân viên tiếp tân gõ bàn mấy cái, ngẩng đầu trả lời:

“Ba mươi phút sau có chuyến bay đến Paris.”

“Paris?”

Không sao, đi nơi nào cũng được, chỉ cần có thể đi là được rồi.

“Cho tôi vé máy bay.”

“Được. Xin cô chờ một chút.”

Tiêu Vũ Nhu chờ đợi, đứng ngồi không yên. Cô ngẩng đầu nhìn chiếc đồng lớn treo trên tường, còn năm phút nữa máy bay sẽ cất cánh.

Đột nhiên, cô lại nghĩ tới hình ảnh bảy năm trước, khi đó mình lưu luyến, mình đau lòng cố đi một nơi thật xa. Kể từ khi cô quen Úy Dương, cô giộng một kẻ luôn diễn vai trốn chạy.

Tiêu Vũ Nhu ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trên bảng ghi chuyến bay thay đổi liên tục, điều này làm Tiêu Vũ Nhu hoảng hốt.

Chỉ chốc lát sau, tất cả đều ghi dòng chữ “có sự cố xảy ra, tất cả các chuyến bay sẽ dời lại trong chốc lát”.

Đây là.....

Tiêu Vũ Nhu nhìn bốn phía, mọi người cũng bị kinh động, trong đại sảnh đầy tràn tiếng ồn ào hốt hoảng.

Cô xách hành lý của mình đi về phía một nhân viên để hỏi thăm.

“Tình huống cụ thể chúng tôi cũng không rõ ràng, cấp trên đột nhiên hạ lệnh hủy bỏ tất cả các chuyến bay.”

Tiêu Vũ Nhu rét run, một loại dự cảm xấu chạy lên não.

Chợt, sau lưng một hồi xôn xao, cô phản xạ, quay đầu nhìn lại ——

Úy Dương giận dữ đang đi về phía cô!

Trong mắt anh đầy tức giận, khiến Tiêu Vũ Nhu cảm thấy sợ hãi.

Duỗi tay ra, anh đem Vũ Nhu kéo vào trong ngực, dùng sức ôm thật chặt! Chỉ mấy giây là Vũ Nhu đã có thể cảm thấy sự tức giận cùng thất vọng của anh, còn có một chút..... run rẩy.

Người có thể làm tất cả chuyến bay dừng bay, chỉ anh mới làm được, cô nên nghĩ tới sớm hơn.

“Anh.....” Cô còn chưa nói hết, bỗng dung cảm thấy trời đất quay cuồng, cô bị Úy Dương ôm chặt thêm.

Xuyên qua khăn quàng, cô có thể thấy rõ gương mặt anh cực kì cương cứng, cô không nói gì thêm.

Úy Dương ôm chặt cô, cố gắng bình phục sự sợ hãi vì lại sắp mất cô lần nữa.

....

Đêm đã khuya, không khí bên trong xe lại lạnh hơn, làm Tiêu Vũ Nhu hít thở không thông, cho dù là lên xe, Úy Dương vẫn ôm cô thật chặt.

“Em tự ngồi được.” Cô khẩn trương liếm liếm môi, cẩn thận mở miệng.

Anh không có đáp lại, cánh tay ôm cô chặt hơn.

Cô chỉ có thể im lặng, ngoan ngoãn dựa vào trong ngực anh.

Xe lái vào một biệt thự, Vũ Nhu biết đây là nhà của Úy Dương, không khỏi có chút lo lắng.

“Cậu chủ?” Quản gia kinh ngạc nhìn cậu chủ ôm một cô gái về nhà.

Úy Dương vẫn không nói lời nào, ôm cô, sải bước lên cầu thang.

Quản gia cung kính đứng ở phía sau, không dám tiến lên.

Rầm!

Đá văng cửa phòng, bế cô vào, sau đó đóng cửa lại.

Anh đem cô đặt lên giường, bắt đầu cởi nút áo.

“Anh.....”

Vũ Nhu trừng to mắt nhìn anh cởi áo khoác xuống, sau đó là áo sơ mi, cuối cùng lộ ra lồng ngực cơ bắp.

“Anh muốn làm gì?” Cô liếm liếm môi, khẩn trương hỏi.

“Em không thấy sao?”

“Anh..... Không thể!”

Úy Dương đột nhiên dừng động tác lại, hai mắt nhìn chăm chú vào Vũ Nhu, ánh mắt nóng rực như muốn hòa tan Vũ Nhu.

“Anh không thể? Anh chờ em nhiều năm như vậy mà em lại nói anh không thể?”

Anh đến gần cô, hô hấp nồng đậm khiến Vũ Nhu mềm yếu.

Anh cởi quần dài, hai tay giữ chặt lấy vai cô. Bàn tay kéo áo, tiếng nút áo cô bị giựt đứt vang lên, lộ ra áo ngực viền ren.

“Không!” Vũ Nhu không phản kháng, bởi vì cô biết mình không thể phản kháng nổi, nhưng cô vẫn từ chối.

Úy Dương kéo quần áo còn sót lại trên người cô “Em không có quyền nói không!” Trong nháy mắt bọn họ đã trần truồng.

“Em sợ bị đau thương mà bỏ trốn, nhưng em có nghĩ đến anh, nghĩ đến cảm nhận của anh không?” Bắt được hai vai của Vũ Nhu, anh lên án.

“Anh chờ em bảy năm! Cuộc sống với anh như ở trong địa ngục, khi em trở về lại luôn miệng nói em không yêu anh! Em cố ý bức anh điên rồi mới nguyện ý dừng tay phải không?”

Vũ Nhu ngơ ngẩn, suy yếu phản bác: “Em không có! Em không sợ hãi.....” Lời còn chưa nói hết, môi liền bị Úy Dương chặn lại.

Anh trêu đùa lưỡi của cô, để cho cô mềm yếu.

“Khi anh sắp có em lần nữa, em lại muốn chạy thoát, em có biết anh sợ hãi cỡ nào không? Nghe được câu em vẫn yêu anh, anh vui mừng muốn bay lên trời! Vậy mà em lại một lần nữa lựa chọn rời đi, lại đem anh đẩy vào địa ngục, sao em có thể hành hạ anh như vậy.....”

Anh không thể đợi thêm nữa! Anh muốn có cô ngay bây giờ, cho dù đem cô nhốt vào lồng, anh cũng không tiếc nuôi.

Anh sẽ không để cô chạy thoát, anh không muốn nỗi đau, nỗi nhớ dày vò!

Khi anh xâm nhập vào thân thể của cô, thì cô không nhịn được mà rơi nước mắt. Nhiều năm không bị đàn ông chạm vào thân thể, làm cô cảm thấy cực kì khó chịu.

Úy Dương bỗng sững sốt, tiếp đó cong người xuống, thương tiếc hôn đi lệ trên má cô, đôi tay vuốt ve thân thể, hi vọng giảm bớt sự đau đớn cho cô.

“Ở bên cạnh anh, được không?” Anh dừng động tác, thâm tình nhìn cô.

Cô có thể từ chối sao? Cô nhận ra sự đau đớn của anh, tại sao cô có thể từ chối người đàn ông mà cô yêu chứ?

Cô nháy mắt, nước mắt rơi xuống, cánh tay vòng quanh vai anh, ngẩng đầu lên, khẽ liếm cổ anh.

Anh kích động hôn cô.

Bóng đêm bị tình dục chiếm lĩnh, trong không khí tràn đầy say đắm.....

.....

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa, chiếu xuống trên giường.

“Ừm.....” Tiêu Vũ Nhu rên rỉ. Cô muốn giơ tay lên cản ánh mặt trời chói mắt, lại phát hiện mình không nhúc nhích được.

Hơi mở mắt, phát hiện một cánh tay từ phía sau lưng vòng quanh eo cô, để cô dán chặt vào lồng ngực, hai chân cũng bị cuốn lấy.

Không muốn quấy nhiễu người phía sau, cô nhẹ nhàng xê dịch, khuôn mặt Úy Dương đập vào mi mắt. Cô đột nhiên ý thức được thân thể bọn họ trần truồng, không khỏi đỏ mặt.

Mình là người sợ lạnh, đêm qua không có đắp chăn lại ngủ ngon như vậy, chắc là do người anh ấm áp rồi! Anh ấm áp làm cô thoải mái ngủ ngon giấc.

Cô nhìn anh, không ngờ khi ánh mắt sắc bén của anh bị che giấu, khuôn mặt trở nên dịu dàng, thậm chí còn có chút ngây thơ. Lòng của cô dâng lên một sự thỏa mãn.

Cô muốn đứng dậy, nhưng ngay cả khi anh ngủ, anh đều ôm cô thật chặt.

“Đừng rời xa anh.....” Anh mê sảng, bắt đầu không yên ổn.

Vũ Nhu kinh ngạc nhìn anh.

Anh tỉnh chưa?

Úy Dương vẫn không nhúc nhích.

Anh còn chưa tỉnh? Ngay cả trong mơ mà anh cũng sợ cô sẽ rời đi sao?

Vũ Nhu đau lòng, cô chưa bao giờ biết mình sẽ làm anh bị thương sâu như vậy.

Cô đau lòng nằm lại giường, vươn tay, vòng chắc hông của anh, mặt rúc vào trên ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn ấy.

Cô muốn đáp lại tình yêu của yêu.

Vũ Nhu không nhìn thấy ánh mắt của Úy Dương lúc này mở to, con ngươi đầy tràn vui mừng.

LINK Truyện:

Âm Mưu Của Tổng Tài <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/am-muu-cua-tong-tai-3789700.html>

LINK Chương này:

Chương 9

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/am-muu-cua-tong-tai-3789700/chuong-9.html>